

'VAN WAVEREN'

Drama tussen de tulpen



De krankjorume moeder (Poorta) van Guido (Den Hartogh) kon haar zoon niet loslaten. Foto Leo van Velzen

Cineast Wim van der Aar koopt in 1996 een doos geluidsbanden op het Amsterdamse Waterlooplein. Het blijken opnamen van gesprekken die ene Guido van Waveren voerde met zijn moeder, zijn vriendin, zijn psychiaters en vele anderen.

De filmmaker komt erachter dat Guido een telg is uit de vermogende, doch ietwat excentrieke bloembollenfamilie die ooit de Keukenhof oprichtte en dat hij in 2006 dakloos is verdronken in een Amsterdamse gracht. In 2012 baseert hij de documentaire *De Van Waveren tapes* op zijn bevindingen.

Ook regisseuse Alize Zandwijk raakt in de ban van het tragische verhaal en geeft Rick van den Bosch en Don Duyns de opdracht een toneeltekst te schrijven. Het duo laat Guido (Sanne den Hartogh) op zoek gaan naar zijn wortels, maar die zoektocht vindt door omstandigheden vooral in zijn warrige hoofd plaats. Er openbaart zich een droomachtige wereld die steeds meer op een nachtmerrie

begint te lijken. Zijn familieleden duiken op als uit hun graven herrezen en doen sterk denken aan The Addams Family.

Van Waveren is de laatste grote zaal regie van Zandwijk bij het Ro Theater. In de zomer van 2016 neemt ze na tien jaar afscheid als artistiek leider van het gezelschap. Met deze voorstelling geeft ze nog eens stevig haar visitekaartje af. Haar haast surrealistische stijl perfectioneerde ze de laatste jaren, waarbij vorm en inhoud steeds meer in balans kwamen. De tragiek druipt ook nu weer dwars door het groteske spel en de humor heen. Haar acteurs weten inmiddels wel raad met die zo specifieke fysieke speelstijl. Sylvia Poorta overtuigt als de volslagen krankjorumme moeder van Guido, evenals Jack Wouterse als zijn geniale, goeiige vader en Herman Gilis als de egocentrische oom Frank die alles en iedereen offert voor zijn eigen gewin. En Den Hartogh zet een aandoenlijke Guido neer die mededogen opwekt.

Esther Kleuver